

ΘΕΛΩ

Θέλω νὰ λύσω τὰ μαλλιά σου πὺν μοιάζουν καταρράχτες μαῦροι,
Θέλω νὰ πίνω ἀπ' τὰ φιλιὰ σου τ' ἀθάνατο, τὸ μαγικὸ νερό·
Νὰ κλάψω, νὰ πονέσω, νὰ χαρῶ,
Παρηγοριὰν ὁ πόνος μου γιὰ ναῦρη.

Θέλω στῆς νύχτας μέσα τ' ἄγρια καὶ βαθειὰ σκοτάδια
Νὰ χύσω τὴ ψυχὴ μου ὅλη στὴ θολὴ ματιά σου.
Θέλω νὰ μ' εὔρη ἢ χαρυνγὴ στὴν ἀγκαλιά σου
Νεκρὸν ἀπ' τὰ πολλὰ σου, βελουδένια χάδια.

Θέλω νὰ νοιώσω φρίκη, ἀνατριχίλα, πόνο καὶ λαχτάρα·
Θέλω τὴν ὥραν ὅπου ξαγρυπνᾷ σιμὰ στὸ λίκνο ἢ μάνα,
Ἡ τὴν αὐγὴν ὅταν ἀργὰ χτυπᾷ τοῦ ὄρθρου ἢ καμπάνα,
Γονατιστὸς νὰ πῶ βουβὰ μιὰ προσευχὴ καὶ μιὰ κατάρρα.

Ν. ΓΡΙΜΑΛΔΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΩΜΙΚΟΤΡΑΓΙΚΗ

“ΤΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ ΤΗΣ ΣΜΑΡΩΣ
ΉΤΑΝ ΜΙΑ ΠΥΓΟΛΑΜΠΙΔΑ”.

Μυαλό ἀνήσυχο καὶ μελετηρὸ βασανίστηκε καὶ σκοτώθηκε
ζητώντας νὰ λύσῃ τὸ αἰώνιο πρόβλημα πὺν δέρνει τὴν ἀνθρωπό-
τητα ἐδῶ καὶ αἰῶνες.

Ἐφτυσε εἰδῶλα πὺν ἐλάτρευσε, κλωτσοπάτησε καὶ ποδοκύλισε
τὶς λαμπρὲς ψευτιὲς πὺν τὸν ἐμπούκωσαν στὸ σκολεῖο καὶ ἀπὸ τὰ
βάθη τῆς καρδιάς του περιφρόνησε τὴν ἀδιάντροπη ψευτιά τοῦ
Κράτους καὶ τὶς ἐπίσημες ἀλήθειες του.

Ἀφοῦ τὰ γκρέμισε ὅλα ἔννοιωσε μέσα στὴν ψυχὴ του τὴν

παγωνιά της ἐρημιᾶς μὰ καὶ τὴν ἡσυχία της. Δὲ φοβήθηκε ὅμως ἄρματωμένος μὲ τὴν ἀτσαλένια του θέληση, βάλθηκε δρασκελῶντας τὰ ἐρείπια ποὺ δημιούργησε νὰ τραβήξῃ στὴ λύση. Αἰσθάνθηκε πὼς τοῦ ἦταν ἀναγκαῖα μιὰ λύση.

Καὶ σὰν νὰ εἶδε μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς του πὼς μπροστά, πάντα μπροστά καὶ κατόπιν ψηλά καὶ ὀλοένα πιὸ ψηλά, μακριὰ ποὺ ἔδινε ἡ φαντασία, βρίσκεται τὸ ποθητὸ κάτι ποὺ θὰ ἔχυνε βάλσαμο στ' ἀνήσυχτα σπλάχνα του. Καταφρονῶντας λοιπὸν τὰ πάντα σκληρὰ καὶ ἀλύπητα δίχως νὰ ρίξῃ ματιὰ πίσω του καὶ στὰ πόδια χάμω, μὰ πάντα μπροστά καὶ ψηλά μὲ τὸ μέτωπο καὶ τὸ λαιμὸ τεντωμένους στὸ τελικὸ σημεῖο, βάδιζε ἀκούραστα μὲ ἀποξεραμένα χεῖλη καὶ στεγνὰ πυρωμένα μάτια.

Ἡ πίστις ποὺ ἔδειξε ξαναφώλιασε ὑπουλά μέσα του μὲ ἄλλην μορφή καὶ τὴν ψευτιά ποὺ πίστευσε ἀντικατάστησε ἄλλη ψευτιά.

Μὰ ἦταν τυφλὸς γιατί τὸν ἐθάμπωσε τὸ ἰδανικὸ του.

Μὲ τὸ θάρρος λοιπὸν ποὺ δείχνουν ἡρώοι καὶ μάρτυρες βάδιζε πέρα καὶ πέρα καὶ ὕστερα ἀνέβηκε. Δύναμες ἂν τοῦ ἔλειπαν, ἀντιλοῦσε ἀπὸ τὴν πίστις του στὸ ἰδανικὸ, τὸ καινούργιο ἰδανικὸ ποὺ ἐδημιούργησε, ἀρύονταν ἀντοχή γιὰ τὸ σκοπὸ του καὶ τσακισμένος σπασμένος ἀπὸ τὴν κούραση δὲν ἀναπαύονταν παρὰ γιὰ νὰ ξαναπάρῃ μπροστά καὶ ψηλά τὸ δρόμο του.

Ἀνέβηκε στὰ ψηλότερα τῆς γῆς κ' ἔννοιωσε πὼς φτερὰ τοῦ ἔδωκε ἡ πεποιθήσή του.

Πέρασε σύννεφα, ἀτμόσφαιρες, οὐρανοὺς καὶ αἰθέρα· χαμογέλασε σκοπευτικά, ἀφίνοντας κάτω του τοὺς προηγούμενους του παραδείσους καὶ πάντα ψηλά, ψηλότερα τέντωνε ὅλο του τὸ εἶναι.

Ὡς ποῦ σὲ μιὰ στιγμή ἔννοιωσε πὼς πλησίασε. Κόντιψε νὰ σπᾶσῃ ἡ καρδιά του ἀπὸ τὴν ἀγαλλίαση.

Ναί, λοιπόν, κάτι ὑπάρχει, κάτι βρίσκεται καὶ αὐτὸ μὲ τὴν ἀμείλιχτή του λογικὴ καὶ τὴν ἀδάμαστή του προσπάθεια ποὺ τὸν ἔκαμε νὰ καταλάβῃ καὶ νὰ πετάξῃ τὶς συμβατικὰς ψευτιές, καὶ μὲ τὴν ἀκατάβλητή του θέληση τὸ βρῆκε, τὸ ἔφτασε, εἶναι νὰ τὸ ἀπολάβῃ.

Ἀκόμα λίγη δύναμη, λίγο θάρρος ἀκόμα καὶ τελειώνουν ὅλα τὰ βάσανα.

Περίεργο ὅμως! Ἡ φαντασία του τοῦ ἔταξε κόσμους καὶ κόσμους, μὰ δὲ βρῆκε παρὰ τὴν ἴδιαν ἐρημιά, τὸ ἴδιο χάος σὲ βαθμὸ ποὺ ἔχασε τὴν ἰδέα γιὰ κάθε πορεία, γιὰ κάθε κατεύθυνση. Νὰ πάη

ψηλότερα; Μὰ ποῦ εἶναι ψηλότερα; ποῦ εἶναι πίσω; ποῦ εἶναι μιὰ διεύθυνση τέλος πάντων;!

Ἐνας κοροϊδευτικὸς ψιθύρος ἀνάβρυσε στὴν ψυχὴ του ἄς τραβήξῃ ὅπου θέλει, ἄς μὴ σκοτισθῇ νὰ διαλέξῃ δρόμο, τὸ ἴδιο κάνει. Στὸ σημεῖο πὺν ἔφτασε ὅλοι οἱ δρόμοι πίσω θὰ τὸν ρίξουν, κάτω θὰ τὸν γκρεμίσουν.... ἄς ἀφεθῇ.

Θέλοντας καὶ μὴ ἀφρέθηκε.

Ἦρθε στὰ σύγκαλά του, ξανάειδε τὸ σπουδαστήριό του καὶ κατάλαβε πόσο σκληρὰ τὸν ἐγέλασε ἡ δευτέρῃ του πίστη, ὅπου ἐστήριξε ὅλες του τὶς ἐλπίδες. Ἄδικα λοιπὸν ἐσάρωσε καὶ παράδικα δημιούργησε δικό του ἰδανικὸ καὶ δική του στράτα. Τοῦ κάκου!

Ὡστε λοιπὸν τίποτε δὲν ὑπάρχει! Ναι τίποτε, τίποτε!

Εἶναι βέβαιο. Μὰ πῶς; πάλι. Κόντεψε νὰ πιστέψῃ μιὰ τρίτη φορὰ—τρίτη πίστη—πὼς πραγματικῶς τίποτα δὲν ὑπάρχει. Βαστάχτηκε ὁμως.

Μιὰ τοῦ κλέφτη, δυὸ τοῦ κλέφτη... Ὅχι δὲν ἦταν καὶ τόσο μωρός.. ὄχι!.. γιὰ τρίτη φορὰ δὲν θὰ ἔπεφτε στὰ δίχτυα μιᾶς οἰασδήποτε πίστεως ἔστω καὶ ἀρνητικῶς ὄχι τέτοιο ρεζιλίκι πειά!

Μὰ τότε πιὸ σφιχτὰ καὶ πιὸ δόλια τὸν ἔπνιγε ἡ ἀνάγκη σὲ κάτι νὰ πιστέψῃ μὲ κάθε θυσία.

Προτίμησε ὁμως νὰ μὴ ξαναγίγῃ ἔρμαιο τῆς πίστεως. Προτίμησε τὸ πριόνισμα τῆς ἀμφιβολίας. Ὁρθοστάθηκε στηλωμένος, τρομερὸς μὲ σουφρωμένο μέτωπο μὲ τὴν θέληση ν' ἀντιμετωπίσῃ τοὺς παραγμοὺς τῆς ἀβεβαιότητος καὶ νὰ μὴ πλεχθῇ σὲ νέο ἰδανικὸ δόλωμα.

Εἶδε πὼς μόνον ἡ θέληση τοῦ ἔμεινε πιστή. Ἀφοῦ εἶχε τὴν θέληση μποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ. Θὰ καρτεροῦσε.

Καὶ δὲ ξέρω τώρα ἂν θὰ βαστάξῃ τὸ μυαλό του στὸ φοβερὸ αὐτὸ μαρτύριο νὰ μὴ μπορῇ οὔτε κἂν στὸν ὠκεανὸ τῆς ἀρνήσεως νὰ βρῇ καταφύγιο.

Μὰ ἔχει θέληση... καὶ τί θέληση!

ΠΑΡΙΣΙ 3 Θ', 1922

M. ΒΑΛΣΑΣ

Ὑστεροῦ γράφο ἢ ἐπιμύθιο.

Ποιὸς ξέρει ἂν ἡ τρέλλα δὲν εἶναι μιὰ λύση ἢ Ἡ λύση!

M. B.